

Kralestwo je pschischlo a pschińdže, twoja wola so stawa kaž we njebiešach, tak tež na semi. Hdy bychmy tola tak psched Bože wobliczo stupicz mohli! Ale my bychmy tola woprawdže s farisejskej hordoszczu sapslepjeni byli, hdy bychmy so a swój czaš tak wufhwalili, dofelž bohuzel tež dženša hischče a dženša sašo dyrbi rěcač: Sswjeczi su wotbjerali. Daloko budž wot naš, so bychmy dobre boki, swětke pruhi, wěste wuspěchi a dobytki swojeho czaša nje-widžili a prěli kaž nutskach w zyrkwi a wótznuj kraju, tak wonkach na wulkim polu swjateho mišionstwa. Ale pschi tym a runje teho dla dyrbi my tež jašne wóczko a pokutnu wutrobu mēcž sa cžežke brachi, czmowe błudy, žalostne hrěchi, smjertne schody našeho lubowaneho luda. Pohladaj tola! njesnajesč dha tychle džešacž hrozaznych wob-štoržerjow našeho luda, Bože kasnje? Kelko pschibohow horkach a dellach! Kač wjele wopacžnych, selharnych falsch-nych pschisachow — žalostnje wjele wjazy, dnyžli prjedy! Boži džen, wot Boha cželnemu wotpocžinkej, wutrobnemu a duchownemu wofschewjenju a polěpschowanju postajeny a daty — wón je, kaž šudnište statistiki dopokasuja, sa wulki džel ludu džen — hrěcha! Hdyž su pěne pschluchne džeczi, fromna cželedž? Schto płaczi abo njeplaczi w našchim czašu słowo wyschnosče, schto kral a kralestwo, kžezor a kžezorstwo, hač runje našch Šbóžnik praji: „dajče kžezorej, schtož je kžezorowe“, hač runje Bože słowo pschifasuje: „cžesčezče krala“? Pschlednje dny su to tež w Sakskej a šamo tu a tam w Šserbach pokasale! A nješteji jara šrudnje s hrěchami pschecžimo pjatej kasni, hdyž jene słowczko „šamomordatstwo“ šlyšimy, pschecžimo šchestej kasni, hdyž na šjawnu nješpocžimowcž, na nječžešne žiwjenje w městach a na wšach, na njesbožowne njemandželške džeczi, na wjele škáženyh mandželstwow špominamy? Njech je došč šrud-nych wobrasow s ludoweho žiwjenja našeho czaša, njech dopokasuja, so móž wěry a bohobojasnosče, móž Božeho słowa a šchescžijanškeje zyrkwe je jara wotbjerala a w tej šamej měrje rostla bjesbóžnosč a s njeje wufhadžaze škáženje žiwjenja. Pohaj, Šnježe, swjeczi su wotbjerali. Dale stara škoržba je tež prawa a nusna w našchich dnjach.

Ale žyke škorženje a žalosčenje šamo na šebi nicžo nješpomha, jeli š polěpschenju tych wězow, wobštejnosčow, czašow, ludži, dla kotrychž škoržimy, nješjedža. Duž dale wopominamy to wažne prasčenje: š čžemu dyrbi tamna stara a pschezo nowa škoržba naš pohnuwacž a nucžicž?

Pohaj, Šnježe! To je přenje słowczko našeho teksta. Woczi a wutroby š temu Šnješej we wšchitkim a sa wšcho, schtož našch czaš a lud, schtož twoje a moje žiwjenje nastupa, njech prošimy: Šnježe, wobarnuj a po-žohnuj! abo: Šnježe, wobaraj a wotpomhaj! A š temu Šnješej so wobrocžamy dla jeho pomozny; pschetož wón je móžny a šmilny. Njespuschčejmy so na šwět a ludži, njetwarimy na šwoju cžłowšku móž, mudrosč, wutrobu, ale porucžejmy wšchitko šwojemu Bohu.

Twarimy na šlubjenje a słowo našeho Šnješa a Šbóžnika Šesom Šhryšta, kotremuž je data móž w njebie-šach a na semi, nad pschecželemi a nješpschecželemi, kotrehož je dobyče a wěczna krašnosč. Šswětlo a šól jeho šwjateho ewangelija budže štajnje šwoju móž w cžłowškich dušchach wopokasowacž, tak so pschi wšchitkim wotbjeranju šwjatych budže šydom tawšyntow, kotšiz šwoje kolena psched Baalom nješhibuja. Haj, wón dyrbi wěšče dobyčž a nam dyrbi nješjo wostacž.

A teho dla je našche psalmške słowo kaž wótry hlóš jašneje truby: Šhromadž so, ludo Boži, wokolo šwojeho Šnješa; wopočaj, cžej ty šy a komu šlužišch. Šsu-li tam swjeczi wotbjerali, cžim bóle swjecžmy my mjeno šwojeho Šnješa a cžimy po Božim prawym słowje a jeho cžistej wucžbje jako džeczi Bože. Jeli wěra a žiwjenje we wěrje šrudnje tu a tam wotbjera, dha pošylimy my so we šbóžnyhczinjazej, šwětpschewinjazej wěrje. Wobar- nujmy šwój jašch cžisty a šlužmy s cžistej wutrobu šwo- jemu Šnješej. Cžim wjazy je šamopaschnych rěčow a nadutyh waschujow mješ šwětnymi ludžimi, cžim ponižnišcho podcžišimy so wulkemu šmilnemu Bohu, cžim wješelscho a šwěrnišcho wufnajmy jeho šwjate drohe mjeno.

Kač je naš šwjata epistola pošlednjeje nježele na- pominala? Njedaj so štemu pschewinycž, ale pschewin ty to šle s dobrym. Šhaj, to je pučž plódnego dobyčžerškeho šchescžijanštw. Niz hoše prošne škoržby, ale šwěrne džělo, šwjate wojowanje! Niz želniwe špominanje a po- wjedanje wo šandženyh lěpschich czašach — schto wě, hač běchu woprawdže we wšchem tak dobre —, ale šyjerške džělo na polu našeho czaša, našeho luda, šwojeje wo- šady, gmejny, šwójby, wutroby! Niz šony a njeplódnje žedženje sa wobštejnosčemi, kotrež su šachle a so nihdy nješwócža, ale pošbėhowanje šchiza a předomanje Šesušo- weho mjena w rěči a po wobštejnosčach našchich dnjow a našcheje šchlachty.

Mudry bašnik Šötha je prajił: Schto ludžo tak wołaju dla šlych czašow! Polěpschujmy so, dha budža czašy hnydom lěpsche. Tak wobhladany budž našch psalm, napominanje pokuty, wobrocženja, wobnowjenja žiwjenja sa naš, powołanje š šwjatemu džělu a wojowanju pschecžimo štemu w naš a wokolo naš, šbudženje š šwjatej šwěrje sa našeho Šnješa Šesom Šhryšta. Šotom škoržba: Šnježe, pohaj, swjeczi su wotbjerali, nješbudže podarmo, nješ- žitna a prošna, ale budže žohnowana a plódna.

Wuhladny sa šchescžijanštw a zyrkej su wěšče šrudne w našchim czašu, jako by njemdre morjo pschecžimo Božemu městacžku šschumilo a so šmucžilo. Pohanj so šbėhaju, kralojo semje pschistupja a šnježa škladuja hromadže radu pschecžimo Šnješej a jeho žalbowanemu. A tola, tola! Měšto Bože dyrbi pěnje wješele wostacž se šwojimi študnicžkami. Šoh je šrjedža w nim. Šoh pohaj jemu rano!

We wěrje pohladujmy na Šesusa! Wón sa naš wujuje a je naš wjedł do tehole bėđenja, wón wě, cžeho dla a š čžemu. W nadžiji pohladujmy na pošledni kónž; dobyče budže našche, njech tež po wjele bitwach. Škónčnje dobyčzerjo, škónčnje kónowani a šbóžni! Še šmilnosčju špominajmy na pschecžiwnikow a nješpschecželow; ach, hušto, hušto nješjedža, schto cžinja; prošimy tež sa nich! We lubosčzi pohladujmy na šobuwowarjow a šobudželacžerjow a pohajmy jedyn druhemu. „Šapominacž čžemy a wodžicž so lubje, so žiwjenja kónu tu žadny nješhubi.“ (Šhėrl. 328.) Nihdy paš nješapominamy, so našch Šnješ na naš hlada a šwojich šwěrných šnaje, wodži, pošylujuje a junu s wěcznej kónu kónuje. Tehdy nješbudže wjazy škorženje a žalo- scženje, ale wěczny šhwalobny šhėrlušch a halleluja šbóžnych pschewinjerjow psched jeho woblicžom. Š, š temu pohaj hnadnje našch Šnješ tebi a mi! Šamjen.

Wo kschescziansku jednotu.

Khrystcze, błonzo prawdoscze,
Koskhwecz czaś, wón czemny je;
Sahor śwjaty woheń ham
Luda liwkim wutrobam.

Słowa zyrkwoje, daj, so my
Twoje wérne stawy śmy;
Njecz móz ewangelija
Wschitkich s tobu sjednocza.

Šhromadź, śwérny pastyrje,
Šhtoż so sabludźilo je;
Lubosć do naś wuliwaj,
Tenu smyśł do duchow daj.

Wutrobny swjeź hromadu
W radosći a we horju,
Hacź wschém wéra wotanka
Tunu twoje njebjęsa!

K. A. Fiedleř.

Šlupi rjeknu we swojej wutrobje: Bóh njeje.

Michał a Handrij so wo žnje se žitnym wosom na polo wjeselchtaj. Wobaj bęschtaj dobraj pscheczelej se schulskich lět sem. Nětko hižom pola teho šameho bura na 8 lět škužęschtaj. Wschęzo bęschtaj we wschém psches jene byłoj. Te pošlednje 6 njedžel bę pał hinał było. Tak husto hacź byschtaj se šwojimi rěczemi na nabožinu pschischołoj, počza so wurěčowanje. Michałej bęchu mje-
nizy dživne knihi do ruki padnyke, kotrež wón kóždu njedželu popoždaju čitascze. W tych stejesche, so je kschesczianska wéra čłowške wunamafanje, a so žadyn Bóh njeje. Michał wscho čišchczane jara čšesczesche. Šhtož je čišchczane, to bę po jeho męnjenju wérno. Se šwojej njewěru so nětko njemało wulzy činjesche. Ale Handrij so jeho njestroži. „Moja wéra“, by wón jemu wotmolwił, „je staršcha hacź twoja njewěra. Tu šu tež mudrišchi ludžo męli, hacź ty šy a pschi nej ludžo ženje hubjeni byli nejšu. A našch wučęř a mojej staršchej štaj mje ju tež wučęřoj a taj mi ničzo njeprawe powjedałoj nejštaj. Dži mi s twojej njewěru s woczow!“

„Našchi staršchi“, by na to Michał prajil, „to lępje wje-
dželi nejšu. My pał šmy nětko w nowym czaśu živi. Wučęřeni šu to wušlędžili a pošnje dopořasali, so je šwět šam wo so nastal a so Boha ani trjeba njeje.“

„Ach jo“, džesche Handrij so šmęjo, „šam wot so nastal? Dha drje je tutón žitny wós tež šam wot so nastal a twoja kořa tež? Wšsch, hdyž twoji wučęřeni mudrišchi nejšu, dha šebi na twojim męšęje na nich wjele wjedžal njebych.“

Njes tym bę so czežke njewjedro hromadu šęzahnyło. Wšyfi so šęflowachu a tak šylnje so hrimascze, so semja ržesche. „Šwarnuj naś Bóh, luby Šnjes!“ šdychowascze Michał, s blędnym woblicžom ruzy štyknywšchi. Šso dživajo pohlada Handrij na njeho: „Mi-
čale, šhto dha to činisch? Ty so tola modlišch! Komu dha? Ša šebi myšlu, so žadyn Bóh njeje. Šaj, haj, twoja wutroba je nětko mudrišcha, dżyli prjedy twoja hłowa bę!“

Michał so je šwojej njewěru ženje wjazy wulzy činil njeje.

Ssebi pschemyšlit.

Samožity muž bu ras prošeny, khudej žonje, kiž šebi ani šatepicž njemóžesche, něšcto drjewa daricž. „Šaj“, tón džesche, „drjewe mam; ale šhto mi šaplacži?“

„Ša je wam šaplacžu,“ žona wotmolwi, „jeli so šebi pręnje tšičtucžki s 41. psalma wučžitacze, prjedy hacź lehnyč džęcže.“

Muž to šlubi, jej drjewe podawšchi. Šako wón wječor bibliju wotewri, tele šłowa čitascze: „Derje temu, kotryž so po nusnym horjebjerje; teho budže tón Šnjes wumóz w nusnym czaśu. Tón Šnjes budže jeho šwarnowacž a pschi žiwjenju šđeržecž, a budže so jemu dacž derje hič na semi a njebudže jeho podacž do wole jeho njepschecželom. Tón Šnjes budže jeho wofschewicž na jeho khorožu a wupomha jemu wot wschitkeje jeho khorosče.“

Bohathy žaneho šaplacženja ša to drjewe wšal njeje.

Wječorny khęrlusch.

(Christ. der du bist der helle Tag. 1540.)

Džen jašny šy mi, Šesuko,
Wšched tobu čemnosč šhubi so;
Šsem wot Wótza ty šwęcžišch nam,
Ššy šwětka předar čłowjekam.

Hacź runje woczi šandželu,
Šchęze tebe khwalu s wutrobu;
Naś s twojej ruku pschitryj šam,
Do hręchow njedaj padnyč nam.

Tež prošny, o Šesu, cze,
So čžerta šłosč naś njesjebje,
Nam njemohl šchodžicž na dušchi
A njeměl mozy nad nami.

Ššmy twoji wšchaf, kiž doby šej
Wšches šwoju šwjatu drohu krej.
To bęsche rada wótzowšta,
Kiž naś je tebi darika.

Tak w twojim mjenje wušnjemy
A jandželow kryw smęjemy.
D luba šwjata Trojiza,
Budž do węcžnosče khwalena.

Šurij Bróšf.

Rjane ruske pschirunanje.

(Špišal hrabja Tolstoj.)

Khudy nan pytasche ša šwojeho šyna kmótra. Wšchelazy so jemu šapowjedžichu, dokelž bęsche khudy. Duž nan na pucžu wo-
šębneho knjesa šetka a jemu šwoju nusu wuškorži. „Ša čžu“, tak džesche wošębnny knjes, „tvojemu šynkej kmótsicž. Šutšje budu w twojim domje.“ Šaž bę rěčal, tak tež wošębnny knjes našajtra pschindže a kmótsesche. Ale hdyž bę džęczo wušchczęne, so šhubi a ničto njewjedžišche, šhto bęsche a s wotkal bęsche. To džęczo wotrosče, a hdyž bęsche dorosčęne, dha so mót na pucž poda, so by šwojeho kmótra pytal. Ale hdyž jeho namafacž? Duž štupi na pucžu psched njeho wošębnny knjes a prašesche so teho hólza, koho pyta. Wón wotmolwi: „Ša pytam šwojeho kmótra.“ — „Tón šym ja“, wotmolwi wošębnny knjes, „pój so mnu do mojeho doma.“ Wšchón wješęly wofschesche mótl šwojeho kmótra a džęsche ša nim. Duž wobaj w lęgu psched wulki hród štupišchtaj, kiž męšesche šlotu tšęchu.

Wošębnny knjes młodženja do domu wjedžesche. Tu bęsche

wšcho jara kraŕne. Zenu rjanu stwu po druhej kmótr ŕwojemu mótej potaŕowasche. Skóncznje jeho psched sasyglowane durje dowjedže. „Widzišch tute durje?“ džešche t młodzenzej, „te nimaju žaneho samta a ŕu jeno sasyglowane. Wotewrič ŕo hodža. Sa pať czi to sakaŕam. Bydl w tutym hrodže a khodž w nim hdžežkuli chzešch, a wužij wschě jeho kraŕnosčje. Ale to jene njesapomni: tute durje wotewrič njeŕměšch.“

Šdyž běšche woŕebny knjes tole prajił, woteńdže. Młodzenz wosta ŕam w hrodže a bydlešche w nim. Wón bě wschón wjeŕelny a sbožowny, so ŕo jemu sdašche, so je tu jeno tŕi hodžinki byl, a tola bě hižom 30 lět sasychlo. Šdyž běchu te 30 lět nimo, ukodženz psched sasyglowane durje stupi a mēnjesche: „Čžeho dla je mi mój kmótr sakaŕal, do tuteje stwy sastyupicž? Sa chžyl tola rad wjedžicž, ŕchto tu nutška je.“ Na mēšče do duri storczi, sygl wotlecza a durje ŕo wotewrichu. Młodzenz sastyupi a wuhlada salu, kiž bě wjetscha a kraŕnišcha hacž žana druha a w ŕriedža stejesche sloty stol. Młodzenz salu pschedhodži, stupi t stolej, džešche po skodženčach horje a bydže ŕo na stol. Šdyž tam nětko ŕedžešche, wuhlada sloty kiž pschi stole stejo. Wón wsa sloty kiž do ruki, ale lēdma běšche jón pschimnył, dha ŕo wschě schtyri scženy ŕhpnnychu. Šdyž młodzenz nětko wokoło ŕo hladašche, widžešche do wscheho ŕwěta, a widžešche wschitko, ŕchtož ludžo w nim cžinjachu. Nunje psched nim morjo ležešche, a lōdže ŕo na nim wjesechu. Na prawizy mējesche zuse pohanske ludy, na lēwizy kchescžijanske, ale niz ruske. Šdyž pať jady ŕo hladašche, widžešche, so tam ruszy ludžo bydlachu. „Nětko chzu“, džešche młodzenz, „hladacž, ŕchto moji domach cžinja, a hacž je ŕo tež rožka derje radžiła.“ Wón hladašche na polo ŕwojeho nana a widžešche, so tam rožka w popach steji. Šdyž nětko popy licžicž pocza, phtny žitny wōs, kiž na polo jēdžešche, a na wosy bur ŕedžešche. Duž ŕebi młodzenz myŕlesche, so je to jeho nan, kiž bě pschischol, so by w nozy ŕnopy pschestajal. Šdyž pať bliže hladašche, spōsna, so bě to paduch Wassilij, kiž chžysche ŕnopy na wōs snoŕhčž a je kradnyčž. To młodzenza mjeršasche a wón wōtŕje sawoła: „Nanko, nanko, tebi twoje ŕnopy na polu kradnu!“

Duž nan domach w nozy wotuczi a džešche: „Mi ŕo džišesche, so ŕu paduŕchi w naschich ŕnopach. Sa chzu tola ja nimi pohladacž.“ A hnydom seŕedla konja, ŕhdyň ŕo na njeho a jēchasche na polo. Na polo pschischedschi wuhlada Wassilija a swoła wschěch burow hromadu. Wschitzy ŕo do Wassilija dachu a jeho wurwjasachu a do jastwa dowjedžechu.

Nětko młodzenz do mēsta hladašche, hdžež jeho bohata ženjena cžeta bydlešche. Ta ŕama běšche t wulkim pschedupzom ženjena. Wona ležešche a spasche, ale jejny muž ŕkradžu stany a džešche t domu, so by w korcžmach pschi picžu a hracžu ŕwojeho wjeŕela hladał. Duž wolašche młodzenz wōtŕje: „Wotucž a stan, twój muž khodži na hubjenych pucžach!“ Ta žona stany, swobleka ŕo, phtasche ja ŕwojim mužom, roshněwa ŕo na njeho a wuhna jeho t domu.

Na to hladašche młodzenz se ŕwojeho sloteho stola ja ŕwojej maczerju a widžešche ju w jejnej stwy we ložu ležo, so spasche. Duž sastyupi rubježnik do jejneje stwy a pocza ŕo do khamorow łamacž. Macž wotuczi a wolašche. Šdyž to rubježnik klyšesche, hrabny wón ŕwoju ŕekeru a sahanjesche ŕo na nju, so by ju skōnzował. Duž ŕo młodzenz njemōžešche dlēje sžeržecž, wón ŕwōj kiž t wotmachom do rubježnika cžibny, jeho runje do spanja trjechi a na mēšče skōnzowa.

Lēdma pať běšche rubježnika skōnzował, duž ŕo stwine scženy saŕo wokoło njeho samknychu a jala bě saŕo tajta, kajtaž bě prjedy byla. Na to ŕo durje wotewrichu a t nimi tamny woŕobny knjes, młodzenzowny kmótr, sastyupi. Wón psched ŕwojeho mōtka stupi, jeho ja ruku wsa, wjedžešche jeho se sloteho stola a rjekny t njemu:

„Mój ŕhno, ty njeŕŕy na moju pschitasnju poŕluchał. Ty ŕy najprjedy t tym ŕle cžinił, so ŕy sakaŕane durje wotewrił. Potom ŕy skōscž wobešchol, so ŕy ŕo pschehrešchil, so ŕy wjele ŕleho na ŕwěcže nacžinił. Šdy budžišche jeno hišcže hodžintu na stole ŕedžo wostał byl, budžišche poloju žyłego cžlowjestwa sastył.“ A wón dowjedže jeho wospjet na sloty stol a stwine scženy ŕo saŕo ŕhpnnychu a wscho bě na ŕwěcže widžecž. Woŕebny knjes pocza na to: „Gladaž nětko, ŕchto ŕy ty ŕwojemu nanej nacžinił. Wassilij, paduch ŕnopy, je lēto w jastwyje byl, tam wschě mōžne hrēchi a skōscže nawuknył a je nětko wschón saŕlobjenty. Gladaž jeno, nětko je twojemu nanej runje dweju konjom kradnył a jemu jeho dwōr sapala. A na tym ŕy ty wina.“ Šdyž młodzenz widžešche, kať ŕo jeho nanowy dwōr palicž pocza, dha sawodže jemu tōn woŕebny knjes tutōn napohlad a da jemu do druheho boka hladačž. „Nje-widžišch“, rjekny t njemu, „tamny wot ŕwojeje žony wuhnaty pschekupz je ŕo nětko t druhej woženil a jemu ŕo derje wjedže. Ta prēnja mandželka, twoja cžeta, pať je ŕo, dokełž ŕo, žyłe woŕamocžena, rudžešche, do picža dała a je wscha hubjena. Ty nětko widžišch, ŕchto ŕy ty jej nacžinił.“ Na to jemu tež tutōn napohlad sawrē a jeho staršichski dom potaŕa. Tam widžešche młodzenz ŕwoju macž, kiž ŕo dla ŕwojich hrēchom rudžešche a je woplakowawšchi sdychowasche: O hdy budžišche mje tehdy tola tōn rubježnik moril byl, ja njebudžich potom telko wjele hrēschila! „Nětko widžišch, ŕchto ŕy ŕam ŕwojej maczeri nacžinił.“ Na to tōn knjes tež tutōn wuhlad sawrē a potaŕa jeho woczi dele t heli. Tam widžešche młodzenz, kať dwaj jastnikaj tamneho rubježnika, kotrehož běšche wón se ŕwojim kjom skōnzował, psched helikimi wrotami twjerdže dzeržeshtaj. A tōn woŕebny knjes rjekny t młodzenzej: „Tutōn rubježnik běšche džewjecž kchescžijanskich dušchom do sčazenja pschinjeŕł. Wón budžišche pschi žiwjenju ŕam ŕwoje hrēchi wot-pokucžicž dhrbjal; ale ty ŕy jeho skōnzował a psches to wschě jeho hrēchi na ŕo wsał. Sa wschě jeho hrēchi masch ty nětko winu na ŕebi njesčž. To ŕy ty ŕam ŕebi nacžinił. Nětko czi ja 30 lět dam; dži do ŕwěta won, a cžin pokutu ja hrēchi tamneho rubježnika. Njemotpokucžič je, dha dhrbišch na jeho mēsto stupicž a do hele.“ A młodzenz t wulkeho hrodu ŕrudny džešche, so by žiwjenje w pokucže wjedł.

Tole rjane pschirunanje je wuloženje tamneho ŕłowa ŕwojateho piŕma: Moje myŕle njeŕŕu wasche myŕle, a wasche pucže njeŕŕu moje pucže, praji tōn knjes; ale tať wjele wyschische njebjeka ŕu dyžli semja, tať ŕu tež moje pucže wyschische dyžli wasche pucže, a moje myŕle dyžli wasche myŕle (ŕef. 55, 8. 9) — a teho druheho: Njeměšch ty, so cze Woža dobrocžiwosčž t pokucže wjedže?

Wschelake t bliska a t daloka.

— Wōlby do khēžorstwoweho ŕejma ŕu skōncžene. Sozial-demokratojo ŕu ŕo we wjazy hacž 100 wotrjepak wuŕwolili. To je ŕrudne snamjo, so je ŕo nasch lud tať daloko saŕlepicež dał. Swjeŕelaze je, so je nasch ŕerbŕki lud ŕwēru stejal. Knjes Grāfa, dokholētny sastyupjeť Kamjeńsko-Budnyškeho wotrjeka je ŕo saŕo wuŕwolil a we Wojerowŕko-Mōsborskim wotrjeku je ŕo t wulkej wjetschinu knjes krajny radžicžel dr. Hegenŕcheidt ja sapōŕlanza wuŕwolil.

— Wny ŕerbŕkich staršich t nowa dopominamy na pschihotowarņju (prāparandu) ja seminar we Wojereczach. Dajče tam ŕwojich wobdarjenych ŕhnow, hdyž mōžecže to někať pschewjesčž. Wschynosčž dawo podpjeru a byhlenja tam drohe njeŕŕu. Wēž je jara wažna ja nasch ŕerbŕki lud, so bychmy tež w naschich prustich schulach saŕo ŕerbŕkich wuczerjom dostali.